

ANNIE M.G. SCHMIDT (1911–1995) s-a născut în orașul Kapelle din Olanda. A fost un copil retras și cuminte, căruia îi plăcea să-și petreacă timpul cu nasul în cărți. A început să scrie poezii încă de mică, iar când mama ei a mers la o clarvăzătoare, aceasta i-a prezis că Annie va deveni o scriitoare faimoasă.

Părinții au trimis-o la Haga ca să studieze și să devină notar public, dar ea nu și-a dorit niciodată asta. A plecat în Germania, unde a fost dădacă, iar apoi a făcut cursuri de bibliotecar. Până în 1946, când s-a angajat la ziarul *Het Parool* din Amsterdam, a fost directoarea bibliotecii din Vlissingen.

Și-a început cariera literară scriind poezii și povestiri pentru *Het Parool*, care au fost foarte bine primite de cititori. A scris, de asemenea, și texte pentru cabaret, teatru radiofonic și televiziune. Inspirată de năzbâtiile fiului ei, Flip, a început să publice scurte povestiri despre un băiat și o fată, Jip și Janneke, care au devenit unele dintre cele mai îndrăgite personaje din literatura neerlandeză pentru copii.

Annie Schmidt a continuat să publice, iar în 1957 *Wiplala* a fost declarată cea mai bună carte pentru copii din Olanda. În 1970 a scris *Minoes (Domnișoara Miau)*, a cărei ecranizare din 2001 s-a bucurat de un mare succes internațional.

Pe lângă numeroasele premii obținute în Olanda, în 1988 a primit prestigiosul Premiu Hans Christian Andersen pentru contribuția adusă literaturii pentru copii. Annie M.G. Schmidt este considerată „regina literaturii neerlandeze pentru copii” și una dintre cele mai importante scriitoare neerlandeze din toate timpurile.

ANNIE M.G. SCHMIDT

Domnișoara Miau

Traducere din neerlandeză
de K.J. Mecklenfeld

arthur

1. Chiar nu mai sunt noutăți?	5
2. O pisică din vecini	14
3. Maidaneza	25
4. Agenția de presă pisicească	33
5. Secretara	41
6. Cartierul	52
7. Sora ta a trecut pe aici	60
8. Banchetul domnului Smit	69
9. Doctorul de cap	79
10. Pisicile nu sunt martori	91
11. Motanul Carburant și Motanul Monopol . . .	100
12. Pisoii Maidanezei	107
13. Tibbe scрие!	117
14. Un puhoi de pisici	126
15. Pisica de-a lungul secolelor	134
16. Pisica Redacției	144
17. E din nou pisică?	150
18. Sora roșcată	157
19. De data asta a fost Karlos	166

Redactor: Ioana Vilcu
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
DTP copertă: Anna Grozavu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHMIDT, ANNIE M.G.

Domnișoara Miau / Annie M.G. Schmidt; trad. din neerlandeză
de K.J. Mecklenfeld. – București: Editura Arthur, 2024
ISBN 978-630-321-618-8

I. Mecklenfeld, K.J. (trad.)

821.112.5

Annie M.G. Schmidt
Minoes

Copyright text © 1970 by the Estate of Annie M.G. Schmidt.
Amsterdam, Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Această carte a fost publicată cu sprijinul
Dutch Foundation for Literature.

© Editura Arthur, 2024, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

1 | Chiar nu mai sunt noutăți?

— Tibbe! Unde-i Tibbe? L-a văzut cineva pe Tibbe? Îl cheamă șeful. Unde o fi? *Tibbe!!*

Tibbe îi auzi, îi auzi cât se poate de bine. Dar se pitulase în spatele biroului său. Și stătea acolo tremurând, spunându-și: „Nu vreau să merg la șef. Mi-e frică. Știu exact ce-o să se întâmple. De data asta o să mă concedieze.“

— Tibbe! O, aici erai!

Până aici i-a fost. Îl văzuseră.

— Tibbe, șeful zice să te duci la el imediat.

Acum nu mai era nimic de făcut. Trebuia să se ducă. Cu capul plecat, Tibbe străbătu culoarul și se opri în dreptul unei uși pe care scria „Redactor-șef“.

Ciocăni: Se auzi o voce:

— Da.

Când Tibbe intră, șeful vorbea la telefon. Îi arătă un scaun și își continuă convorbirea telefonică.

Tibbe se așeză și așteptă.

Aceasta era clădirea *Jurnalului de Killendoorn*. Tibbe scria articole scurte pentru acest ziar.

— Așa, spuse redactorul-șef în timp ce pune a jos receptorul. Voiam să discut ceva serios cu tine, Tibbe.

„Acum i-acum...” gândi Tibbe.

— Articolele pe care le scrii, Tibbe, sunt foarte simpatice. Câteodată chiar *deosebit* de simpatice.

Tibbe zâmbi. Poate că totuși avea să fie bine.

— *Dar...*

Tibbe așteptă răbdător. Bineînțeles că era un *dar*. Altfel nu s-ar fi aflat acum aici.

— *Dar...* nu aduci niciodată *noutăți*. Ți-am zis de-atâtea ori. Toate articolele tale sunt despre pisici.

Tibbe tăcu. Era adevărat. Iubea mult pisicile. Știa toate pisicile din cartier. Avea și el una.

— *Dar ieri am scris un articol care nu era deloc despre pisici, spuse el. Era despre primăvară.*

— *Exact, spuse șeful. Despre primăvară. Despre frunzele care apar din nou în copaci. Astea-s noutăți?*

— *Ăăă... frunzele sunt noi, de fapt, spuse Tibbe.*

Șeful oftă.

— *Ascultă, Tibbe, zise el. Îmi place de tine. Ești un tânăr de ispravă și te pricepi să povestești. Dar noi lucrăm aici la un ziar. Iar un ziar trebuie să aducă noutăți.*

— *Dar deja publicăm atât de multe noutăți, spuse Tibbe. Războaie și altele asemenea. Și crime. M-am gândit că oamenilor le-ar plăcea să citească câteodată și ceva despre pisici și frunze.*

— *Nu, Tibbe. Nu mă înțelege greșit, nu trebuie să scrii despre crime sau jafuri de bănci. Însă un orașel ca al nostru e plin de mici noutăți. Dacă știi să le găsești. Dar ți-am spus de nenumărate ori: ești prea timid. Nu ai curaj să abordezi oamenii. Nu îndrăznești niciodată să întrebi ceva. Se pare că te simți în largul tău doar cu pisicile.*

Tibbe tăcu din nou, pentru că așa era. Era timid. Și, mai ales dacă lucrezi la ziar, nu ai voie să fii timid. Trebuie să ai curaj să abordezi pe oricine. Trebuie să ai curaj să te duci la ministru chiar dacă e în cadă. Și să întrebi fără frică: „Ia spuneți, ce ați făcut azi-noapte?”

Un bun ziarist îndrăznește să facă așa ceva. Nu și Tibbe.

— *În fine, zise redactorul-șef. Îți mai dau încă o șansă. De acum înainte scrii articole în care se găsesc noutăți. Măine la amiază mi-l dai pe primul. Și tot așa, de câteva ori pe săptămână. Și dacă asta nu merge...*

Tibbe înțelese. Atunci își pierdea slujba.

— *La revedere, Tibbe.*

— *La revedere, domnule.*

Iar acum mergea pe stradă. Ploua rar și totul era gri. Tibbe se plimba cu pași grei prin oraș. Se uita în jur la tot și era atent la toate. Unde erau noutățile?

Văzu mașini. Mașini care circulau, mașini care erau parcate. Câțiva trecători și, ici-colo, o pisică.

Dar nu mai avea voie să scrie despre pisici. Într-un sfârșit se așează, teribil de obosit, pe o băncuță din piața Groenmarkt, sub un pom unde era încă uscat.

Pe bancă mai stătea cineva. Și acum văzu Tibbe cine era: fostul lui învățător, domnul Smit.

— Ia te uită, spuse domnul Smit. Ce bine îmi pare să te revăd! Am auzit că lucrezi la ziar. Întotdeauna am crezut că vei ajunge să lucrezi la un ziar. Îți merge excelent, așa-i?

Tibbe înghiți în sec și zise:

— Da, e în regulă.

— Când erai elev, scriai întotdeauna compuneri admirabile, spuse domnul Smit. M-am gândit eu că vei ajunge departe. Da, scrii excepțional de bine.

— Ceva noutăți n-aveți? întrebă Tibbe.

Domnul Smit îl privi un pic jignit.

— Ai devenit chiar *atât* de arogant? întrebă el. Dacă eu îți spun: „Scrii foarte bine“, tu mă întrebi: „Ceva noutăți n-aveți?“... nu e frumos din partea ta.

— O, dar nu asta am vrut să spun! strigă Tibbe înroșindu-se.

Vru să-i explice, dar se opri. În apropiere se auzi un lătrat furios. Amândoi își întoarseră privirea. Un câine-lup mare alerga ca un nebun după *ceva*. Nu vedeau bine ce era acel *ceva*. Dispăruse între mașinile parcate, iar câinele se repezi pe urmele lui. Imediat după aceea se auzi un foșnet puternic dintr-un ulm înalt.

— Pisică, spuse domnul Smit. S-a suit în copac.

— Chiar era o pisică? spuse Tibbe. Era atât de mare. Și s-a auzit ceva ca un fluturat de aripi. Părea mai degrabă o ditamai pasărea. O barză, sau așa ceva.

— Nu există berze alergătoare, spuse domnul Smit.

— Nu, dar s-a auzit un fluturat. Ce fel de pisică flutură din aripi?

Se duseră să se uite.

Câinele era sub copac și lătra furios în sus.

Încercară să vadă ce era acolo sus, între crengi. Dar pisica se pitise bine. Asta dacă era o pisică.

— Vino aici, Ares! strigă cineva după câine. *Ares!* Aici!

Un domn cu o lesă în mână se apropie. Prinse lesa de zgarda câinelui și începu să tragă.

— Grrr... făcu Ares.

Se lăsă târâit pe asfalt, încordându-și cele patru labe. O vreme, Tibbe și domnul Smit mai priviră cercetător în sus. Și văzură ceva, sus de tot, între frunzele noi.

Un picior. Un picior cu un ciorap elegant și un pantof de lac.

— Cerule, este o domnișoară! spuse domnul Smit.

— Cum se poate? zise Tibbe. Și atât de sus. Cum de-a ajuns acolo așa repede?

Se iți și un cap. Un cap temător, cu ochi mari, speriați și cu o coamă de păr roșcat.

— A plecat? strigă ea.

— A plecat! Veniți! zise Tibbe.

— Mi-e frică, se plânse domnișoara. Sunt atât de sus.

Tibbe privi în jurul lui. Alături era parcată o dubiță.

Se urcă cu grijă pe plafonul mașinii și întinse mâna cât putu de mult. Sprijinindu-se în mâini și în picioare, domnișoara începu să se târască spre capătul crengii. Apoi își dădu drumul pe o creangă mai de jos și îl apucă pe Tibbe de mână.

Și acum se dovedi nemaipomenit de agilă. Dintr-un *singur* salt ajunsese pe plafonul dubiței și mai făcu unul și ajunsese în stradă.

— Mi-a căzut valizuta, spuse ea. E pe-aici pe undeva?

Domnul Smit i-o ridică de pe jos. Căzuse în rigolă.

— Poftiți, spuse el. Iar costumașul dumneavoastră s-a murdărit un pic.

Domnișoara își scutură fusta de praf și frunze și spuse:

— Era un câine atât de mare... Nu mă pot abține, trebuie să mă urc în pom când văd un câine. Mulțumesc încă o dată.

Tibbe vru s-o rețină și s-o întrebe ceva, fiindcă își aminti dintr-odată de articolul său... iată totuși ceva deosebit despre care să scrie.

Dar ezitase un pic prea mult. Fusese iarăși prea timid. Și iată că ea se îndepărta cu valizuta ei.

— Ce domnișoară neobișnuită, spuse domnul Smit. Seamănă cu o pisică.

— Da, spuse Tibbe. Seamănă foarte mult cu o pisică.

Priviră în urma ei. Domnișoara dispăru după colț.

„Încă pot s-o ajung din urmă“, își spuse Tibbe. Îl părăsi pe domnul Smit fără să-și ia rămas-bun și alergă spre aleea pe care dispăruse domnișoara. O văzu. Dacă ar fugi după ea, ar întreba-o: „Mă scuzați, dar cum se face că vă temeți atât de mult de câini și cum de puteți urca atât de repede într-un copac?“

Dar dintr-odată o pierdu.

Intrase undeva? Dar în acea parte a străduței nu erau uși. Doar un gard lung, în spatele căruia se afla o grădină. Și nu era nicio porțiță în gard; probabil se strecurase printre zăbrele. Tibbe se uită iscoditor prin gard în grădină. Gazon și tufișuri. Dar nicio domnișoară.

— A, bineînțeles că a intrat pe o ușă, pe undeva, spuse Tibbe. N-am văzut eu bine. Și ploaia se întestește. Mă duc acasă.

Pe drum cumpără doi pești prăjiți și o pungă de pere pentru masa de seară. Tibbe locuia într-o mansardă. Era o mansardă foarte drăguță, cu o *singură* cameră mare în care și dormea. Mai avea și o chici-netă, o baie cu duș și un colțișor cu vechituri. Era nevoit să urce tare multe trepte, dar odată ajuns sus avea vedere către o sumedenie de acoperișuri și hornuri. Pisica lui cea mare și gri, Puf, îl aștepta.

— Îți miroase a pește, spuse Tibbe. Hai cu mine la bucătărie să curățăm peștii de oase și să-i mâncăm. Capeți unul *întreg*, Puf. Și poate că e ultima dată când mai pot cumpăra pește. Fiindcă mâine voi fi concediat. Mâine mă dau afară, Puf. Și nu voi mai câștiga niciun bănuț. Va trebui să mergem împreună să cerșim.

— Mriau, spuse Puf.

— Asta numai *dacă nu cumva* reușesc până diseară să aflu niște noutăți și să scriu un articol, spuse Tibbe. Dar deja e prea târziu pentru asta.

Tăie pâine și puse de ceai. Mâncă în bucătărie, împreună cu Puf. Și apoi se duse în cameră și se așeză la mașina de scris.

„Poate totuși reușesc să scriu ceva despre domnișoara aia ciudată“, își zise el.

Și începu.

Astăzi după-amiază, în jurul orei cinci, în piața Groenmarkt, o domnișoară a fost urmărită de un câine-lup. Panicată, s-a cățărat într-unul dintre ulmii cei înalți, până sus în vârf. Văzând că nu mai are curaj să coboare, i-am oferit o mână de ajutor. După care domnișoara și-a continuat drumul și s-a strecurat într-o grădină printre zăbrelele unui gard.

Tibbe citi textul. Era un articol *foarte* scurt. Și avu sentimentul că șeful lui îi va spune: „Este *iarăși* despre o pisică.“

Din nou, de la capăt. „Întâi un mentosan“, își spuse Tibbe. „Așa lucrez mai bine.“

Căută cutia cu mentosane pe birou.

— Hmm, am crezut că mai am o cutie. Știi cumva unde am lăsat mentosanele, Puf?

— Mriau, spuse Puf.

— Deci nici tu nu știi. Ce e, vrei afară? Iar ai treabă pe acoperiș?

Tibbe deschise lucarna din bucătărie și Puf dispăru pe acoperișuri, în întuneric.

Încă ploua încet și înăuntru veni o pală rece de vânt.

Tibbe se duse înapoi la mașina de scris. Puse o coală nouă de hârtie și o luă de la capăt.